

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **L. L.,** zastoupený JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení,** se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, čj. OÚSŘ U 04/37064, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 232/2004 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II: Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobce **je povinen** nahradit žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2004, čj. OÚSŘ U 04/37064, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Bystrc, stavebního odboru, ze dne 2. 6. 2004, čj. 82/04/TR, kterým byla žalobci jako fyzické osobě podnikající podle zvláštních předpisů uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za správní delikt podle § 106 odst. 3 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobce se měl deliktu dopustit tím, že nejméně v době od 11. 6. 2003 dosud užíval provozovnu stanice měření emisí na pozemcích p. č. 577/2, 1930/6 a 1930/24 v k. ú. Bystrc, v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 7. 1998, čj. OS-370/98-Be.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 232/2004 - 28, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud dovodil, že žalobce se měl deliktu dopustit tím, že předmětný objekt užíval v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, tj. neužíval jej jako stanici emisních kontrol. Podle krajského soudu však z žádného důkazu ve správním spisu nevyplývá, že žalobce v objektu prováděl činnosti, které by nebylo možné podřadit termínu měření emisí ve smyslu § 43 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Postupoval-li žalobce v rozporu se zákonem o provozu na silničních komunikacích, nepřísluší hodnocení této skutečnosti stavebním úřadům. Krajský soud uzavřel na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že žalovanému „nezbude, než doplnit řízení o takové důkazy, z nichž bude zřejmé, že žalobce užíval objekt, kolaudovaný jako stanice emisních kontrol, v rozporu s tímto účelem“.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle stěžovatele bylo žalobci prokázáno užívání provozovny v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, neboť přes odebrání licence pro měření emisí prováděl v provozovně činnosti, které jsou pojmově vymezeny jako komplex činností stanice měření emisí ve zvláštním právním předpisu. Stěžovatel nesouhlasí s argumentací žalobce, že provádí seřizování motorů apod., nikoliv však vylepování známek, a naopak se domnívá, že tyto související činnosti nelze odlišovat. Provozovna byla kolaudována jako stanice měření emisí, nikoliv jako autoopravna, proto v ní nelze provádět jinou činnost než pojmově vymezenou komplexem činností stanice měření emisí a byla-li žalobci odebrána licence stanice měření emisí, není oprávněn provádět žádné činnosti, které jsou součástí tohoto komplexu činností, nejen vylepování známek.

Podle stěžovatele jsou důvody, pro které byla žalobci uložena pokuta, zcela srozumitelné, dostatečné, jejich charakter je technický a k posouzení je příslušný stavební úřad. Stěžovatel setrval na stanovisku, že z hlediska předpisů stavebního práva může být provozovna žalobce užívána až po právní moci rozhodnutí o povolení změn užívání.

Ke zpochybnění a nedostatečnosti ve správním řízení slyšeného svědka stěžovatel uvedl, že tento svědek mohl konstatovat a doložit pouze fakta, která zjistil pozorováním z veřejného prostranství, neboť jej žalobce pro rozepře nepustí do areálu.

Stěžovatel podepřel svou argumentaci i tvrzenou ignorancí opatření ukládaných orgány státního stavebního dohledu, Ministerstvem dopravy a orgány policie ze strany žalobce s tím, že mu pokuta za správní delikt byla uložena opakovaně.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že „Neustálou snahou žalovaného je popírat existenci pravomocného rozhodnutí o provozovně stanice emisních kontrol.“ a dodal, že „Správní orgány po celou dobu vyvíjí snahu podsunout do řízení myšlenku, že v provozovně SME nelze provádět žádné činnosti, pokud provozovatel není oprávněn vydávat finální produkt SME, tj. emisní známky.“. Podle žalobce nebyly „v

kolaudačním rozhodnutí, kterým byla provozovna uvedena v užívání jako Stanice emisních kontrol“ uvedeny žádné omezující podmínky, „které by nedovolovaly pro případ, že žalobce není oprávněn vydávat emisní známky, provozovat činnost SME“.

Hovoří-li stěžovatel o ignoranci opatření ukládaných žalobci, žalobce naopak poukazuje na své opakované stíhání prováděním různých místních šetření ad.

Argumenty stěžovatele nejsou podle žalobce podloženy zákonnou úpravou a představují výklad jdoucí zcela mimo rámec zákonné úpravy.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Argumentace stěžovatele se odvíjí od právního názoru, že žalobce, jemuž byla odňata licence stanice měření emisí, nemůže vykonávat v provozovně kolaudované jako stanice měření emisí žádnou činnost, byť tuto činnost původně vykonával jako součást měření emisí.

Stěžovatel v napadeném rozhodnutí připouští, že předmětná provozovna byla kolaudována jako stanice měření emisí, byť dodává, že se tak stalo „v rozporu s tehdy platnou vyhláškou č. 103/1995 Sb., dle které mohla být SME povolena pouze jako součást autoopravny“. Dlužno dodat, že z hlediska současného rozhodování Nejvyššího správního soudu je již rozhodná pouze skutečnost, že provozovna byla kolaudována jako stanice měření emisí.

Kolaudačním rozhodnutím se přitom povoluje užívání stavby k určenému účelu (§ 82 odst. 1 stavebního zákona) a má-li být stavba užívána jako provozovna, je kolaudační rozhodnutí zároveň osvědčením, že provozovna je způsobilá k provozu (§ 82 odst. 3 stavebního zákona). V posuzované věci je tedy třeba vycházet z toho, že provozovna byla zkolaudována a tedy způsobilá k provozu stanice měření emisí v rozsahu, který tomuto provozu přisuzovala právní úprava v době kolaudace. Jakkoliv kolaudace potvrzuje především stavebně technickou způsobilost stavby k plánovanému a schválenému využití, nebyl provoz stanice měření emisí upraven předpisy stavebního práva a teprve systematickým výkladem je třeba dovodit, jaké konkrétní využití provozovny, resp. jaký konkrétní okruh činností, kolaudace umožňovala. Krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na definici zákona o silničním provozu, který však vstoupil v účinnost teprve dne 1. 7. 2001. Toto pochybení ovšem není pro posouzení věci zásadní, neboť identické vymezení činnosti stanice měření emisí bylo možné dovodit i před účinností zákona o silničním provozu (srov. § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 103/1995 Sb., o pravidelných technických prohlídkách a měření emisí silničních vozidel).

Z hlediska způsobů využití provozovny v návaznosti na kolaudační rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že bylo povoleno užívání stavby ke kontrole technického stavu vozidel, motorů a příslušenství ovlivňujícího tvorbu škodlivých emisí ve výfukových plynech vozidel, jejich seřízení, případnému odstranění zjištěných závad nebo

opravám a k následnému ověření plnění přípustných limitů škodlivých emisí ve výfukových plynech vozidel.

Nejvyšší správní soud pak nemůže akceptovat náhled stěžovatele, že pouhým odnětím licence stanice měření emisí stěžovateli došlo z hlediska stavebně technické způsobilosti provozovny ke změnám, které znemožňují její využití k činnosti, jež byla v provozovně od její kolaudace vykonávána. Je přitom zřejmé, že shora podaný výčet činností, které byly v provozovně akceptovány kolaudačním rozhodnutím stanice měření emisí, nepředstavuje celou možnou škálu činností, jež by mohly být vykonávány v autoopravně. Nejvyšší správní soud ovšem přitakal závěrům krajského soudu, podle kterého ve správním spisu nelze nalézt oporu pro závěr, že žalobce vykonával v provozovně činnost překračující rámec shora popsaného výčtu činností – stěžovatel ostatně takový závěr ani neučinil.

Nejvyšší správní soud přisvědčil závěrům krajského soudu i v tom, že žalobce mohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 106 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, tj. užívat stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, pouze kdyby překročil rámec činností podřaditelných v době kolaudace činnostem stanice měření emisí. Argumentací od většího k menšímu (*a maiori ad minus*) je pak nutné dovodit, že vykonával-li pouze některé z těchto činností, nemohl se tohoto správního deliktu dopustit.

Stěžovatel ve svém rozhodování nepřípustně smísil různé okruhy právních problémů, jak vyplývá i z kasační stížnosti, podle níž žalobce ignoruje nejen opatření ukládaná mu orgány státního stavebního dohledu, ale i Ministerstvem dopravy a orgány policie. Odnětí licence stanice měření emisí, které samo o sobě nemá žádný vliv na způsobilost stavby k provozu schválenému kolaudačním rozhodnutím, nemůže být důvodem, pro který stavební úřad uloží sankci za užívání stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Případné nerespektování rozhodnutí jiných správních orgánů žalobcem pak nemůže být řešeno v nesouvisejícím řízení.

Uvedl-li stěžovatel ke zpochybnění výpovědi J. C., že tento svědek mohl konstatovat a doložit pouze fakta, která zjistil pozorováním z veřejného prostranství, není zřejmé, zda se jedná o stížní námitku – stěžovatel tímto vyjádřením pouze připouští, že se svědek nemohl jednoznačně vyjádřit k okruhu činností vykonávaných v předmětné provozovně, což ovšem odpovídá závěrům krajského soudu.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s náhledem stěžovatele, že jeho rozhodnutí netrpí vadami jež by mohly mít vliv na jeho zákonnost. V tomto kontextu se pak nejeví relevantní ani tvrzení stěžovatele, že pokuta musela být žalobci uložena opakovaně.

Nejvyšší správní soud, který neshledal napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonným, kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120

s. ř. s.), a to za jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 2100 Kč [§ 7 za použití § 9 odst. 3 písm. f) a za použití § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif")], náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu), celkem 2 400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Příhodou v právní věci žalobce: **L. L.,** zastoupeného JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení,** se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, čj. OÚSŘ U 04/37064, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 232/2004 - 28,

t a k t o :

Výrok III. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2008, čj. 8 As 53/2006 – 51, se opravuje tak, že správně má znít:

„**III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.".

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 4. 6. 2008, čj. 8 As 53/2006 – 51, Nejvyšší správní soud výrokem I. zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, čj. 29 Ca 232/2004 – 28, výrokem II. rozhodl o nákladech řízení žalovaného (stěžovatele) a výrokem III. o náhradě nákladů řízení žalobce.

Písařskou chybou ve vyhotovení rozsudku došlo ve výroku III. k záměně označení žalobce a žalovaného a tento výrok, který měl správně znít

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.

zněl

III. Žalobce **je povinen** nahradit žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.

Jak přitom vyplývá z odůvodnění rozsudku, Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníku řízení, tj. žalobci. Tato skutečnost ostatně vyplývá i z výroku II. rozsudku, podle nějž „Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.“. Nejvyšší správní soud proto postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. zřejmou chybu v písemném vyhotovení rozsudku opravil.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu